Цілий день наш невеликий риболовецький траулер марно борознив води Берінгового моря. Ніяк не вдавалось нам натрапити на косяк риби. І ось нарешті ми побачили, як з рубки виглянув штурман. Він сказав весело:

— Товариші, трал за борт!

Отже — є риба.

Невдовзі заморських глибин трал уже підіймали.

Лебідка легко, із дзвінким стукотом намотувала на барабан сталеві троси. Боцман стояв на палубі невеселий, знехотя пригладжував вуса: лише тоді, як лебідка працює натужно, із скреготом,— тоді рибалки сподіваються на добрий улов, а так...

— Воду проціджуємо.

Ці слова боцман сказав між іншим. Але молодий штурман, що виглядав з ілюмінатора, відчув собі докір. Бо ж знайти за допомогою приладу, так званого ехолота,— косяк риби, вчасно дати команду на спуск чи підйом трала — це справа штурмана.

Ехолот показував якісь предмети перед дном. Я сподівався, що це риба. Можете зайти в рубку і подивитися. На папері все відображено,— пояснив зніяковілий штурман.

— Хто його знає, що у вас там на папері. А риби в тралі нема,— почулася похмура відповідь.

Розмова між боцманом і вахтовим штурманом закінчилась тим, що обоє принишкли. Неподалік від судна на поверхні води загойдався трал. А в нім, здавалося, завирувало величезне полум'я.

— Є червоний окунь! — вигукнув зраділо штурман.

— По місцях, хлопці! — командував матросам боцман.— Будемо рибу приймати.

Подув вітрець, і на палубі приємно запахло. І тут приголомшені рибалки зупинилися. Мовчки переглянулися вони, і їхні обличчя засвітились усмішками.

— Тепер, штурмане, ясно, що показували прилади,— весело сказав боцман.— Дуже гарні квіти з дна океану витягли.

Щодо мене, то здивуванню моєму не було меж. Хіба можуть рости на дні океану квіти? Та ще де? На півночі, біля холодних берегів Аляски? Вітри тут дошкуляють, хоч би як одягнувся.

Але сумнівався я марно. За кілька хвилин на палубі лежала гора червоногарячих пахучих квітів. Мали рибалки мороки, поки звільнили від них трал. Та ця, здавалось, марудна робота викликала лише гарний настрій.

Я відломив стеблину. Нагадувала вона низочку ягід стиглої малини. Думав засушити на згадку, і залишив квітку на столику в каюті, а сам ліг відпочивати. Після сну глянув і підхопився.

А де ж квітка? — оглянув я столик.

Товариш по каюті взяв тонесеньку коричневу гілочку зі столу і сказав:

— Ось вона, твоя квітка. Так, так, ти не дивуйся. її цвіт — із густої рідини. На повітрі він тане, ніби сніг в теплі.

Я взяв до рук гілочку. Ніжні пахощі ще ледь-ледь відчувалися в ній.